

Van de voorzitter

Onze vereniging bestaat 12½ jaar! Op 25 maart 2003 is bij notaris Van Drooge te Dwingeloo de vereniging 't Fledder Kerspel opgericht door de heren Bertus Jager, Roelof van der Veen, Jan Mensink en Kasper Bovenkamp. Dus al weer ruim 12½ jaar geleden. Ondertussen zijn wij een vereniging met bijna 400 leden.

12½ jaar is voor een historische vereniging is uiteraard maar een korte periode. Het is echter wel een jubileum waar wij als bestuur bij stil willen staan. In een overleg met de commissies kwam de suggestie van de redactiecommissie een speciaal jubileumnummer van KerspelStokkies te gaan maken. Het bestuur heeft hiermee ingestemd en de redactiecommissie hiervoor de vrije hand gegeven. Het resultaat ligt voor u. Over het hoe en waarom van dit nummer verwijs ik u graag naar wat de redactie hierover te melden heeft.

Op 27 oktober is er een najaarsvergadering gehouden van onze vereniging. Graag verwijs ik u naar de impressie van deze vergadering die in dit nummer is opgenomen. Nadat in de algemene ledenvergadering van april was gesproken over de vraag op welke wijze de vereniging de gestegen kosten (met name de portokosten) het hoofd moest bieden,

heeft het bestuur de suggestie van de leden gekregen de jaarlijkse bijdrage met € 1,00 te verhogen. De leden hechten aan het solidariteitsprincipe: met ons allen staan voor de gestegen kosten. Wie kan er in een vereniging tegen dat principe zijn? Wij als bestuur niet en ook onze leden niet. Zo bleek in de najaarsvergadering, waarin unaniem voor de verhoging is gestemd.

Afgelopen jaar heeft ons bestuurslid Helma Meijer afscheid moeten nemen. Door persoonlijke omstandigheden kon zij het bestuurslidmaatschap niet meer uitvoeren zoals ze graag gewild had. Hierbij dank ik haar voor de door haar getoonde inzet voor onze vereniging.

Mevrouw Grietje Odding uit Vlederveen is momenteel kandidaat bestuurslid. Wij hopen haar bij de algemene ledenvergadering in april 2016 als nieuw bestuurslid te kunnen voorstellen.

Ik wens u veel leesplezier met deze speciale uitgave van KerspelStokkies.

Namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een goed en gezond 2016! Dat wens ik ook onze vereniging toe.

Gert Veld, voorzitter

Van de redactie

Ter gelegenheid van het 12½-jarig bestaan van onze vereniging krijgt u met nummer 37 een speciaal themanummer, ditmaal hoofdzakelijk gewijd aan de winter. Het zal u opvallen dat wij nu ook een aantal van onze artikelen voorzien hebben van kleurenfoto's (eenmalig). Binnen het winterse thema wordt vooral het ijsvermaak in de diverse dorpen behandeld. Ook een sfeertekening van de kerstperiode ontbreekt niet.

Eveneens ter gelegenheid van dit jubileum is het aantal pagina's ook aanzienlijk meer dan u van ons gewend bent. Wij hopen u hiermede enkele uurtjes leesplezier en herkenning op een winterse avond te bezorgen.

Uiteraard komen ook de reguliere rubrieken Het Geheugen, Middenfoto, verenigingsnieuws en een verslag van de laatste bijeenkomst van Dikke Verhalen aan de orde.

De Redactie

*Een witte kerst:
vaak een droom, soms werkelijkheid*

Vledder, winter 1950 ...

Sint-Maarten

Voor veel kinderen in Nederland begon de winter 1950 op 11 november, de dag waarop Sint-Maarten wordt gevierd. Een kinderfeest met de gelegenheid om als kind voor weken snoep te verzamelen. Met verlichte lampions in groepen zingend langs de deuren. En ... hoe mooier de versjes klonken, hoe groter was de buit. Toch werd in Vledder, in tegenstelling tot andere delen van Drenthe, Sint-Maarten niet of nauwelijks gevierd.

Zoals we weten stamt het feest uit de kerkgeschiedenis en is gebaseerd op een daad van barmhartigheid van de heilige Martinus, bisschop van Tours. Met zijn zwaard sneed hij zijn mantel doormidden en gaf de helft aan een verkleumde armoedzaaier en werd zo het katholieke symbool voor naastenliefde. Op zijn naamdag mochten in de middeleeuwen armelui en kinderen een aalmoes vragen.

Waarom in de jaren vijftig Sint-Maarten in Vledder niet of nauwelijks werd gevierd is niet geheel duidelijk. Het meest waarschijnlijke is dat de protestantse machtshebbers eind zestiende eeuw alle heiligenverklaringen uit het volksleven probeerden te verbannen, zo ook in Vledder. Het overgrote deel

van de noordelijke provincies trok zich van deze pogingen niets aan, Vledder kennelijk wel ...

Sint-Nicolaas

Voor mij begon de winter rond 20 november. Op een goede dag had de familie van Nieuwenhoven de etalages van hun kruideniers- en galanteriezaak aan de Dorpsstraat¹ omgetoverd tot een waar speelgoedparadijs. Voor en na schooltijd stonden we op onze klompen – met de neuzen tegen de winkelruit platgedrukt – ons aan al dat fraais te vergapen. Voor de meisjes waren er poppen, keukentjes en springtouw en voor de jongens speelgoedauto's, meccanodozen en knikkers. En voor iedereen kleurboeken, kleurpotloden, plakkaatverf en kinderboeken. Daartussen lag allerlei snoepgoed, meestal in kleurig zilverpapier verpakte sinterklazen, zwarte pieten en kikkers. Op school bracht meester Blomsma, het hoofd van de school, in elk van de drie lokalen een prachtige bordtekening aan, zodat een klas bijna twee weken in Sinterklaasstemming was. Op school werd in afwachting van het sinterklaasfeest druk geoeffend met sinterklaasliedjes.²

Rond 1 december begon in de bakkerijen van Willem Bouwer en Lieffert Ekkels het sjoelen, schieten en balgooien. Boterletters, de “speculaasbrok” en

taaipoppen kon je winnen. Van zeven tot acht in de avond was het feest voor de kinderen, de kosten van deelname waren een dubbeltje per “wedstrijd”.³ Na achten kwamen ook de volwassenen en dan kostte het een kwartje, maar dan waren de prijzen ook groter. Het hele dorp liep uit en in de bakkerij was een niet te beschrijven sfeer van gezellige saamhorigheid. Als ik goed nadenk kan ik

Rechts mevrouw Roelie Vleems, links Truusje Stuiver.

mij nog de geur van de bakkerij herinneren, van vers gebakken brood, speculaas en taaioppen. Doordat wij thuis een sjoelbak hadden, kwamen we vaak met wat lekkers thuis. Mijn broer Wim, zus Truusje en ik kregen meestal elk een gulden mee, deels uit onze spaarpot, maar ook van onze ouders en grootouders kregen we altijd wat mee. Die gulden was voor ons een kapitaal.

En dan was het eindelijk 5 december. Elk gezin kende zo z'n eigen wijze van het Sint-Nicolaasvieren. Daarover ga ik niet vertellen.

Maar, hoe ging het op school? Sint-Nicolaas kwam hooguit met twee Pieten. Vlak voor zijn komst hadden alle kinderen van de school, samen met het onderwijzend personeel en enkele leden van de oudercommissie, zich verzameld in het middenlokaal van de school, waarvan de ramen waren verduisterd. Bij binnenkomst werd de Sint verwelkomd met het lied "*Sinterklaasje, kom maar binnen met je knecht.*" Reuze spannend voor de kinderen die nog in hem geloofden, maar voor de ouderen toch ook, want stel je eens voor dat je voor de klas moest komen. En het gebeurde dat sommige oudere jongens voor de klas een stevige uitbrander kregen. Met de roe en de zak werd nog echt gedreigd, voor tere zieltjes was weinig begrip, maar wat veel erger was dat je als straf voor de klas een liedje moest zingen. Voordat we allemaal een cadeau en wat lekkers kregen moesten er nog Sint-Nicolaasliedjes worden gezongen. Dat zingen vond ik altijd prachtig. Wanneer de Sint was vertrokken werden er met gebruik van een toverlantaarn lichtbeelden getoond of een film gedraaid, vandaar dat de ramen waren verduisterd. Maar misschien ook wel om te verhullen dat de Sint zich bij de burens moest verkleeden en er helemaal geen sprake van

was dat de witte schimmel buiten stond te wachten, zoals hij kort voor zijn vertrek ons had verteld ...

Later hoorde ik dat mijn vader, toen voorzitter van de oudercommissie, maar ook van de middenstandsvereniging, een stevige aanvaring heeft gehad met meester Blomsma. De oudercommissie betaalde namelijk de cadeaus en het lekkers, maar in dat jaar deed meester Blomsma samen met zijn vrouw de sinterklaasinkopen in Steenwijk. Dat was tegen het zere been, het was toch echt de bedoeling dat de inkopen in Vledder zelf werden gedaan.

Kerstfeest

Op school maakten wij voor het kerstfeest bij het vak handenarbeid kaarsenstanders en kerstkaarten. Een week voor de kerst begon bij ons thuis de verhuur van kniepertjesijzers, mijn vader had er twaalf in de verhuur. Bij veel gezinnen werd er voor de laatste dagen van het jaar nog kniepertjes gebakken.

Kaarsjes in de kerstboom was in de jaren 50 en begin jaren 60 nog goed gebruik (Foto: T.W. Stuiver).

Thuis hadden we al een kerstboom met echte kaarsen, met naast de boom altijd een emmer water. Niemand had toen nog elektrische kerstverlichting. De kamer was met dennentakken en hulst met rode bessen versierd. En kort voor de kerst begon de lang verwachte kerstvakantie.

En toen begon het op 24 december te sneeuwen. Op Eerste Kerstdag lag er in heel Nederland een dik pak sneeuw. De vorst viel in.

Op Eerste Kerstdag was er 's morgens voor de ouderen in de kerk een kerstdienst, maar voor ons als kinderen, die op de zondagsschool zaten, was de kerstviering in de kerk op Tweede Kerstdag 's avonds veel belangrijker. In de kerk stond tot onze grote verrassing een wel zeven meter hoge prachtig versierde kerstboom, ook met echte kaarsen. Mevrouw Spielman, de dominees-

vrouw, hield het kerstverhaal op boeiende en begrijpelijke wijze. Er werd door de kinderen afzonderlijk gezongen maar ook samen met de ouderen. Prachtig vond ik wanneer tot slot gezamenlijk "*Stille nacht, heilige nacht*" werd gezongen. Na afloop kreeg elk kind een boek van de bekende kinderboekenschrijver W.G. van de Hulst "met plaatjes van de schrijver"⁴ en ... een heerlijke goudrenet. Nog heel goed weet ik mij te herinneren dat wij bij een helde-

W.G. van de Hulst boekjes.

Kerst- en Nieuwjaarskaarten

re sterrenhemel, vriezend weer en het dorp onder een dik pak sneeuw bedekt huiswaarts keerden. Het leek wel een sprookje.

Wat aten we tijdens de kerstdagen? Nederland was vijf jaar na de Tweede Wereldoorlog sober en arm. Geld voor grote diners was er niet, alleen bij de zeer gegoede stand. Toch weet ik mij de mooi gedekte tafel bij ons thuis te herinneren waarbij gebakken aardappelen, rode peertjes met runderlappen, en niet te vergeten griesmeelpudding met rozijnen en rode bessensap, het menu vormden. Een maaltijd, die alleen bij hoogtijdagen werd opgediend. Opa en opoe Stuiver waren er ook. Mijn moeder had erg haar best gedaan.

Oud en Nieuw (en de dagen daarvoor)

Vier ijsbanen waren er in het dorp Vledder. Je had er het *Kasperjantiesienplassie*,⁵ het ondergelopen land achter de Schapendrift, het *Pietersveentie*⁶ en de *Lodewiek*. Op de eerste twee baantjes leerden kinderen schaatsen, op het *Pietersveentie*, een al wat groter ven, werden al schoolwedstrijden gereden maar de echte baan was toch wel *Lodewiek* aan de Vledderweg. Schaatsen heb ik in 1946 van mijn moeder geleerd (zij kon beter schaatsen dan mijn vader) op het *Kasperjantiesienplassie* achter een kinderstoeltje op klompsokken en (te grote) houten schaatsen. Vallen en opstaan, vallen en opstaan ... Maar in 1950 schaatsten we al op de *Lodewiek*, nog altijd de ijsbaan van Vledder. Als het toen even kon 's middags lopende of op de fiets naar de *Lodewiek* om 's

avonds verkleumd, soms met kletsnatte voeten wanneer je door het ijs was gezakt, weer naar huis te gaan. IJshockey speelden we met zelf gemaakte eikenstokken.

De laatste dag van het jaar begon 's morgens met een bezoek aan Hendrik Haar, de smid. Bij hem kocht je wat carbid en vrijwel elke jongen had een carbidbus om daar 's middags en 's avonds mee te knallen. We waren nog te klein om met de grote jongens mee te doen die met echte melkbussen aan het schieten waren. We waren ook nog te klein om met het "oudejaarssepen" mee te doen. Oudere jongens sleepten alles wat maar enigszins los- en vastzat van de boerenerven, meestal naar een van de twee Brinken.

Oudejaar werd bij ons thuis gevierd met olieballen, kniepertjes en spelletjes doen. TV was er nog niet, ook geen oudejaarsconference, maar in mijn beleving was het erg gezellig bij ons thuis, opoe en opa kwamen altijd langs.

Om twaalf uur begonnen de kerkklokken te luiden. Het nieuwe jaar kon beginnen.

Ook toen wenste iedereen elkaar een

"Gelukkig en voorspoedig Nieuwjaar!"

Tiemen Stuiver

t.w.stuiver@upcmail.nl

¹ Nu geschenkenwinkel Geschenk- en boekwinkel Vledderland, Dorpsstraat 14.

² Meester Blomsma had zelf een Sint-Nicolaaslied geschreven en het ons geleerd, zie. blz. 12.

³ De deelname bestond meestal uit vijf personen.

⁴ Op menig kind heeft Van de Hulst een onuitwisbare indruk achtergelaten. Hij was in de jaren vijftig de kinderboekschrijver bij uitstek, goed en kwaad waren de hoofdthema's. Kinderverdriet kon hij inlevend beschrijven, en wel zodanig dat al gauw een traan in je ogen kwam. Maarten 't Hart heeft, zo schreef hij, aan Van de Hulst een trauma overgehouden door het verdwalen van een kind in de sneeuw. Hij durfde lange tijd nauwelijks op reis. Onlangs schreef Wim de Bie in een tweet: "Het boek Fik herlezen: Weer tranen!". Bernlef gaf een groot compliment: "Laat er geen twijfel over bestaan. W.G. van de Hulst was en is een groot kinderschrijver!" Nog steeds verschijnen boeken van W.G. van de Hulst in herdruk.

⁵ Een stuk ondergelopen land achter Vredenburg, land waarop nu een deel van hotel Brinkzicht is gebouwd.

⁶ Een ven ten noordoosten van het dorp dat vroeger aanmerkelijk groter was dan het huidige poeltje.

Welkom aan Sint-Nicolaas en Piet

Een Sinterklaaslied geschreven door meester Blomsma

Ha, Sint-Ni-claas, U bent wel-kom. Hart-lijk wel-kom, Sint en Piet.
Want uw komst, als al-le jaren maakt, dat ieder hier geniet.
Hiep, hoe-ra ... voor Sint Ni-co-laas, voor Sint Ni-co-laas
voor de Sint en Pie-ter-baas.

Bent u heus alweer aan 't reizen?
Met die trouwe Pieterbaas?
'k Hoorde gisteravond stomm'len
Foei wat ijselijk geraas.

Refrein

Wat had Piet U te vertellen?
Was 't veel? En slecht? Of goed?
'k Wou toch wel eens heel graag weten,
Wat hij bij die schoorsteen doet.

Refrein

Ja, wij vieren Uw verjaardag,
Opgewekt als altijd, weer.
Gaan we straks ook weer eens grabb'len.
Net als op die laatste keer?

Refrein

Nu, wij wensen U bij 't trekken,
Goede reis en veel plezier.
En dat U een volgend keertje
Weer bij ons mag komen hier.

Refrein

Meester Willem Blomsma

IJSVERENIGING "NIEUW LEVEN" IN VLEDDERVEEN

De levensloop van een ijsvereniging in een klein dorp door de jaren (nu 90) heen

“Nieuw Leven” is waarschijnlijk in 1925 opgericht. Helaas zijn er geen documenten, statuten, notulen e.d. van de eerste jaren meer beschikbaar. Het begin is dus in nevelen gehuld, dit jaartal is alleen uit overlevering bekend, rond 1970 hebben toenmalige bestuursleden bij oud-leden navraag gedaan en de meeste antwoorden gaven aan dat de vereniging in het begin van het seizoen 1925/1926 opgericht zou zijn. Sommigen gaven aan dat er rond 1880 ook al een ijsvereniging in Vledderveen geweest zou moeten zijn, eveneens getooid met de naam “Nieuw Leven”. Een belangrijke doelstelling zou het zich inzetten voor de jeugd in het gebied geweest zijn. Deze vereniging heeft niet lang bestaan.

Het eerste nog beschikbare stuk dateert uit 1933, het kasboek. Het begint met een kassaldo van f 12,71. Met de opgehaalde contributie, de inleggelden voor de wedstrijden en de losse kaartverkoop komt men dan uit op een totaal aan inkomsten van f 91,47. Financieel was het een goed jaar, want de totale uitgaven bedroegen slechts f 58,8 ½. Een belangrijk deel hiervan vormt het prijzengeld voor de winnaars van de wedstrijden. De kascommissie, bestaande uit H. Hoogendijk en G. van der Walle, gaf haar fiat aan de gevoerde financiële administratie.

Notulen Ledenvergadering op Dinsdag 20 December 1938
in Gebouw "Samen Een"

Na opening door den Voorzitter volgt lezing der notulen van de ledenvergadering van het vorige jaar. Zij worden onveranderd goedgekeurd en vastgesteld.

Hierna volgt vaststelling van de jaarlijkse bijdrage voor het vergaderlocaal. Deze bijdrage wordt weer gesteld op f 5,-.

Voor de verhuur van de tent is maar een inschrijving binnengekomen, n.l. van den Heer H. van Nieuwenhoven voor een bedrag van f 3,55 per rijderij. De tent wordt aan hem gegund.

Vervolgens geeft de Penningmeester verslag van de stand der financiën. Hieruit blijkt, dat de inkomsten bedroegen f 107,95 en de uitgaven f 7,-, zodat er een voordelig saldo is van f 100,95. Staande de vergadering wordt de rekening gecontroleerd door de heren H. van Nieuwenhoven en J. Mooi Jz. Uit deze controle blijkt, dat de rekening en de bescheiden in orde zijn, waarop den Penningmeester décharge wordt verleend.

Hierna heeft plaats de verkiezing van een bestuurslid door het aftreden van den Heer G. van der Walle en van twee leden der regelingcommissie, wegens het aftreden van de Heren A. Hoogenkamp en L. van Nieuwenhoven. Alle aftredenden worden bij acclamatie herkozen.

Voor de rondvraag bestaat heel wat animo. De Heer ~~Th. Veldhuisen~~ Th. Veldhuisen R.J.s. vraagt, of hij de te houden rijderij van schoolkinderen het bestuur voor de veranaparingen zorgt of de tenthouder. Hem wordt geantwoord, dat het bestuur van mening is, dat het bestuur in desen zal beginnen met te overlagen met den tenthouder. Deze zegt voor overleg te vinden te zijn. Hij zal zeker in zo'n geval voor de kinderen reductie geven.

De Secretaris vraagt wat er moet gebeuren met de leden die achter zijn met contributie. Er wordt besloten hun nog éénmaal de kans te geven de achterstand aan te zuiveren, gebeurt dat niet, dan roeyeren en niet meer lid worden voor de gehele achterstand is ingehaald. De kans moet zo gauw mogelijk worden gegeven.

In verband met vorenstaande ontspint zich nog een discussie of er eigenlijk gereden moet worden voor schoolkinderen of voor kinderen van leden. Deze kwestie wordt aangehouden voor een volgende vergadering, daar voor deze keer al een rijderij voor schoolkinderen is vastgesteld.

De Heer Th. Veldhuisen R.J.s. vraagt nog of de kinderen van leden ook een kaartje moeten kopen. Hem wordt gewezen op art. 10 H.R.

Hierna is de zakelijke afdeling afgehandeld en heeft de verloting van 9 ingebrachte voorwerpen plaats, waarna de voorzitter de vergadering sluit met een woord van dank tot de aanwezigen.

Vledervreen 25 December 1938.

Twee stukken uit een Algemeen Ledenvergadering in 1938.

nodiging voor de jaarvergadering in 1938. Al lezende in de notulen van die vergadering komen de gebruikelijke onderwerpen aan de orde. Zo wordt de contributie wederom op f 0,25 vastgesteld, de vergoeding voor het vergaderen in het verenigingsgebouw "Samen Een" (zie KerspelStokkies 15) is dan f 5,00, bestuursverkiezing en kascontrole zijn ook dan de standaard agenda-punten. Het blijkt dat de vereniging in het bezit is van een tent, die bij inschrijving verhuurd wordt aan de hoogste bieder. Deze plaatst de tent dan bij de ijsbaan voor de verkoop van "koek en zopie". Interessant is de discussie die ontstaat of de wedstrijden voor kinderen toegankelijk zijn voor alle kin-

Een sfeertekening uit
1940.

deren of alleen voor de kinderen van het dorp. Een beslissing hierover wordt aangehouden.

In datzelfde jaar nog was ook, al ver voor de desbetreffende ledenvergadering vastgesteld, een hardrijderij voor kinderen gepland. Bij vriezend weer was die voorzien voor 29 december. Helaas begon het twee dagen eerder te dooien, een dag later weer licht te vriezen en op de dag zelf regen en sneeuw. Het bestuur kwam ettelijke keren bijeen om te bespreken of de wedstrijd wel of niet door kon gaan. Zij gingen op de vrijdagochtend zelf nog het ijs op voor een definitief oordeel. Het werd dus afgelast. Wel was al de maandag ervoor een hardrijderij voor leden georganiseerd, hieraan namen 33 leden deel. Daar waren ook zowel inschrijfgeld als prijzen aan verbonden, de laatste variërend van f 10,00 tot f 2,50.

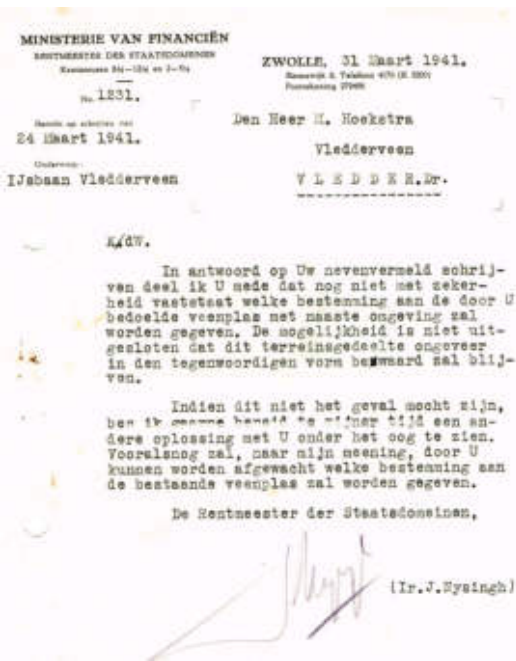
*Een vergadering be-
leggen in de oorlog
was geen eenvoudige
zaak.*

In 1940 was er nog een kale vlakte.

(Foto's: M. Hoekstra)

Al in de dertiger jaren van de vorige eeuw worden er van rijkswege plannen gemaakt voor verdere ontginning en ruilverkaveling van het gebied. Ook in de oorlogsjaren spreekt men hierover en wordt er geïnventariseerd. Als ijsbaan gebruikt “Nieuw Leven” dan de zgn. Mannespoel, gelegen aan de noord-oostelijke zijde van de Bosweg. Deze poel dankt zijn naam aan Mannes Brouwer, een keuterboer die daar dicht in de buurt woonde. Alleen in de eerste

paar jaar werd er geschaatst op een kleine poel vlak te noorden van het dorp. In die tijd, nadat de turf al lang daarvoor afgegraven was, waren er al wel percelen ontgonnen, maar veel was nog kaal heideveld, er waren nog geen bossen. Ook het gebied van de Mannespoel werd in de plannenmakerij betrokken. In de vergadering van 1941 vraagt de heer T. Veldhuizen het bestuur stappen te ondernemen om duidelijkheid te krijgen over het wel of niet voortbestaan van deze poel. Het bestuur, waar o.a. de heren M. Hoekstra, N. Veldhuizen en R. Veldhuizen zitting in hebben, zal zich tot de “autoriteiten” wenden. Al vrij snel komt er een redelijk

Geen ja en geen nee.

Aandeel nummer 6.

geruststellend antwoord dat de kans groot is dat de Mannespoel in zijn huidige vorm behouden zal blijven.

Aandelen in de baan

Een curieuze regeling wordt in 1943 ingevoerd. Tegen een vergoeding van f 4,00 gaat een der leden de contributie ophalen, maar hij hoeft elk adres slechts éénmaal te bezoeken. In die tijd is het ook gebruikelijk dat de op de vergadering aanwezige leden ter plekke hun contributie kunnen betalen, dat scheelt dan weer in het ophalen.

In 1946 doet zich het probleem voor dat in de loop van de laatste oorlogsjaren er nog zoveel turf weggegraven is uit de diverse poelen dat bepaalde plekken erg diep geworden zijn. Dit vindt men gevaarlijk en het bestuur be-

raadt zich op te nemen maatregelen. Uiteindelijk beslist het bestuur tot het uitgeven van aandelen van f 5,00 en met het op deze manier verkregen geld kan dan grond uit de ondiepe plekken van de Mannespoel in de diepere gaten gestort worden. Er worden 50 aandelen geplaatst. Het werk wordt dan uitgevoerd door vijf Vledderveeners. Hierbij moet bedacht worden dat de meeste weklonen in die

Jongens 11 en 12 jaar.

1	Wim Veelo	x x	xx -1p
2	Hendrik Veldhuisen	x	xx
3	Freek Hoffman		
4	Dirk Veelo	x x	-5p
5	Ab Hoogenkamp	x x	7p
6	Gerard Maximos		
7	Bertus Klaver		
8	Joh de Vries Jr	x x	xx 4p
9	Jan Veldhuisen h. x		
10	Gerard Klobbe	x x x x	xx 2p
11	Willem Boertje	x x	-6p
12	Gerard Sandhuon		
13	Thend de Vries		
14	Lammert Veldhuisen	x x x x	-3p
15			

Deelnemers in 1947.

De prijs van de prijzen in 1959.

Fa Wed. Johs. Verhagen
Nijensiek. Tel. 216 Levensmiddelenbedrijf
Wilhelmina'soord. Tel. 224. Giro 222026

No. 10/259

Nota voor Ysclub
Datum: Mei 1959

1	maaltide laken	2 60
2	maaltide	2 65
3	spiegel	1 75
4	ham	50
5	broodruwe doos	1 00
6	1. bopsiel	1 55
7	Amje	1 70
8	dejeuner	2 25
9	borstuurhande	2 20
10	landwa 15x172	2 25
11	clomino spel	2 55
12	verfdoos	2 45
13	landwaaske + butkory	3 20
14	voorspiegel	2 55
15	dameblad	1 50
16	schone	90
17	14 kniprand premsie ⁹⁷⁵	10 50
18	45 mdr laken 15	6 75
19		
20		48 25
21		483

Speciaal op 10/259 en f.ijne Wijde 48 42

tijd onder de f 50,-- lagen en in deze regio waarschijnlijk aanzienlijk daar-
onder.

Het organiseren van wedstrijden is nog steeds (1946/1947) een belangrijk deel van het verenigingsleven. Afhankelijk van leeftijd en soort wedstrijd is er inleggeld verschuldigd, vanaf f 0,25. Heel specifiek zijn er ook hardrijwedstrijden voor paren (dame en heer), het inleggeld daarvoor bedraagt f 0,70 en er zijn prijzen te winnen, mede afhankelijk van het aantal deelnemers, van f 15,00 tot f 2,50. De prijzen voor de jeugd bestaan uit "Hebbedingetjes" (een borduurdoos, een zaklantaarn, verfdooos e.d.). De wedstrijden moesten aangemeld worden bij de Provinciale Bond en vooraf moest er ook per wedstrijdsoort een vergunning bij de gemeente aange-

vraagd (en betaald) worden. Uit deze periode stammen ook enkele foto's. Fotograferen deden maar weinigen, een daarvan was de voorzitter, meester Hoekstra. Goed zichtbaar is het nog kale landschap, er is nauwelijks bomen-groei, laat staan bos. De ontginningen waren nog in volle gang en ook pas rond deze periode werden de niet voor landbouw geschikte percelen met bos beplant.

Wat te beslissen

Vanaf 1947 worden de notulen van de ledenvergadering niet meer op losse bladen geschreven of uitgetikt, maar begint men ze in een schrift te schrijven. In die periode was het gebruikelijk om de notulen van de vorige vergadering voor te lezen. Van sommige secretarissen is het handschrift redelijk moeilijk te lezen, doch dat is geen bezwaar aangezien hij (ook in die periode

Foppe Flobbe runt de tent.

*Het tegenvallende aantal leden dat de ledenvergadering bezoekt.

*De uitloting van de eerder beschreven aandelen, meestal 4 per jaar.

*De kaartverkoop op de baan: wie gaan dat doen?

*De jaarlijkse bijdrage aan zowel de provinciale als de landelijke schaatsbond.

De hardrijwedstrijden waren niet alleen voor leden van “Nieuw Leven”. Via advertenties in

bladen als “Aanpakken” en de “Provinciale Drentsche en Asser Courant” werden deelnemers uit de hele regio gezocht. Daar kwamen dan ook weer toeschouwers op af. Deze moesten kaartjes kopen waarop dan weer “Vermakelijkheidsbelasting” aan de gemeente betaald moest worden. Op een kaartomzet van *f* 51,00 moest dan *f* 12,00 belasting betaald worden.

De consumptietent blijft de gemoederen bezig houden. Eigenlijk wil men er vloerbedekking in hebben. Het bestuur stelt dan voor dat elk lid één jute zak aanlevert die dan alle aan elkaar geregen zullen worden. Dit “kleed” wordt ook een keer aan de voetbalvereniging uitgeleend, maar het kost nogal wat moeite om het weer terug te krijgen en ook de toestand waarin het verkeert valt tegen.

Feest

Hoewel niet precies meer is na te gaan is zo rond 1950 het eigendom van De Mannespoel in handen van Staatsbosbeheer. Voor de gebruiksrechten betaalt de vereniging *f* 25,00 per jaar als pacht. Dit bedrag dient uit eigen initiatief overgemaakt te worden. Tot aan het seizoen 2013/2014 blijft dit zo, maar dan

wordt in onderling overleg, o.a. op basis van plantengroei en andere natuurwaarden (de wens van Staatsbosbeheer) en bereikbaarheid (Nieuw Leven) besloten voortaan “De poel van Dien de Vrij” aan de Boergrup als ijsbaan te gebruiken. De oude pachtovereenkomst is vervallen, er is een nieuwe voor in de plaats gekomen.

In de jaarvergadering van 1959 treedt de heer M. Hoekstra af als voorzitter. In de gememoreerde eerste weer beschikbare notulen (1938) wordt hij al als voorzitter genoemd. In een dankwoord bedankt T. Veldhuizen meester Hoekstra voor het vele werk dat hij in de afgelopen 26 jaar voor de vereniging verzet heeft. Ook vraagt de heer Veldhuizen of het bestuur eraan gedacht heeft hem een blijvende herinnering aan te bieden. Hierop neemt de secretaris (J.C. Bolding) het woord en onder dankzegging voor zijn inzet biedt hij aan meester Hoekstra een pijp aan.

De DAF

Begin jaren 1970 wil men bij al invallende dooi toch nog een keer de baan vegen. Jan Rooks heeft een oude DAF 33 bestelauto en samen met Izaak van de Walle bevestigen zij aan de voorzijde een schuiver. Na enige tijd kwam de DAF vast te zitten in de al op een hoop geveegde sneeuw. Door het gezamenlijke gewicht zakte de DAF opeens door het ijs en Jan en Izaak wisten niet hoe gauw zij eruit moesten stappen. Dat ging nog net goed maar ze hadden geen tijd meer om het licht uit te doen. Onder water bleven de lichten branden. Een spookachtig gezicht. Directe berging lukte niet. Pas na de dooi kon de DAF geborgen worden, een nieuwe accu erin en de motor sloeg weer direct aan.

In 1975 bestaat de ijsclub 50 jaar. De vereniging viert dat met een feestavond in het café “Bij het Ven” van Sj. Veldhuizen. Hier wordt de laatste jaren ook steeds vergaderd

De gemeente schiet te hulp.

De essentiële attributen voor de ijsvereniging.

omdat “*Samen Een*” inmiddels gesloten was. Deze feestavond was aangemeld bij de gemeente (leges f 3,00). “*De Molenwiekers*” verzorgen de muziek en de conference à raison van f 350,00. 's Middags was er al een kinderfeest met consumpties en samen met alle consumpties van het avondfeest moest de vereniging hiervoor f 493,45 betalen.

In 1979 is de oude sneeuwschuiver hoognodig aan vervanging toe. Met intekelijsten wordt het gehele dorp benaderd alsmede bekende “sympathisanten” uit de overige dorpen van de gemeente. Dit levert ruim f 500,00 op. Het bestuur informeert bij het gemeentebestuur of er een subsidie-mogelijkheid bestaat. Het gemeentebestuur vraagt het bestuur om de aanvraag nader mondeling toe te lichten (per brief van 2 februari 1979). Kennelijk zijn B&W overtuigd geraakt van de noodzaak, zij komen met een raadsvoorstel en op 8 juni wordt medegedeeld, dat er f 2.500,00 subsidie verstrekt wordt, samen met de inschrijvingen voldoende om tot aankoop over te gaan.

In datzelfde jaar organiseert “Nieuw Leven” de gemeentelijke kortebaankampioenschappen en in 1986 weer. Beide keren waren Vledderveners (dames en heren) de kampioenen. De toenmalige burgemeester Verstegen reikte de prijzen uit. Hij was zelf ook regelmatig op de baan te vinden om het “beentje-over” te oefenen, maar wel op rustige momenten. 1986 was ook een Elfstedenjaar. Maar liefst vier Vledderveners reden deze tocht uit en werden

De Elfstedenrijders van 1986. Van links naar rechts Freek de Vries, Geert de Jonge, Peter de Jonge, Harry Veldhuizen, Sake Hof, Wietze Hoogveen.

daarvoor door het bestuur gehuldigd. Het waren Geert de Jonge, zijn zoon Peter, Harry Veldhuizen en Sake Hof.

Niet alle jaren kan er geschaatst worden of wedstrijden gereden. Daarom organiseert de vereniging bijvoorbeeld in 1989 een speeloctend op Koninginnedag voor de kinderen van de leden op het sportterrein. Er worden diverse spelletjes aangeboden. In de mid-

dag is er een wandel/puzzeltocht voor de leden in de bossen bij Vledderveen. Ook worden er in ijsloze winters wel uitstapjes naar Thialf in Heerenveen georganiseerd.

Langzamerhand komt er steeds meer behoefte aan een verlichte baan. Een aansluitpunt voor elektriciteit op de Mannespoel is ver te zoeken. Daarom moet er een aggregaat komen. Gelet op de kaspositie besluit het bestuur in 1993 een gebruikte aan te schaffen voor *f* 500,00 in plaats van *f* 3.500,00 voor een nieuwe.

In de jaarvergadering van 1994 neemt Wietze Hoogeveen afscheid als voorzitter van de vereniging. Hij heeft dan 38 jaar in diverse functies de vereniging gediend. Als dank krijgt hij daarvoor een attentie. De avond wordt met een bingo afgesloten. Net als bij veel andere verenigingen komt maar een klein deel van de leden naar de ledenvergadering., Dat jaar waren er 2 dames en 13 heren. Het ledental blijft lange tijd, zo tot rond 1980, stabiel met 60 à 70 leden. Daarna, met de komst van meer inwoners in het dorp, groeit dit aantal 20 jaar later tot ruim 160. De jaren daarna blijft dat zo.

Een oude schuiver

Eind 1997 constateert men dat de inmiddels oude baanveegmachine dringend aan vervanging toe is. Het bestuur wendt zich dan tot het Plaatselijk Sport Stimuleringsfonds voor een bijdrage van *f* 3.000,00 in de kosten hiervan. Nog in diezelfde maand krijgt het bestuur bericht dat de aanvraag goedgekeurd is. De werkelijke kosten bedragen ruim het dubbele, het verschil wordt dan uit eigen middelen bijbetaald. De oude schuiver bracht nog *f* 650,00 op bij de inruil. De foto laat zien dat het ook wel eens mis ging als het ijs onverwachts nog niet sterk genoeg was.

Het risico van het vak.

Een nieuwe mijlpaal voor de vereniging is het 75-jarig bestaan van de vereniging. Dat wordt met een receptie op 16 december 2000 in het dorps-huis “De Heidehoek” gevierd. Namens de gemeente was wethouder Martens aanwezig en gaven vrijwel alle Vledderveense verenigingen acte de présence. In zijn toespraak legde wethouder Martens de

nadruk op het belang van de vrijwilligers voor de vereniging. Zonder de inzet van deze leden zou de vereniging in zijn huidige vorm ondenkbaar zijn.

Ook de elk jaar weer op te bouwen tent heeft zijn langste tijd gehad. De steeds weerkerende problemen met de palen en samen met het doek, dat erg slecht begon te worden, deden het bestuur naar een alternatief omzien. Uiteindelijk besloot men een gebruikte caravan aan te schaffen. Kaartverkoop en consumptieverstrekking kon dan vandaar uit goed geregeld worden. Precies op de rand van het ijs was een vlak stukje oever, daar kon de caravan dan mooi geparkeerd worden.

Om de toegang tot en het gebruik van de Mannespoel bruikbaar te houden moet er van tijd tot tijd groot onderhoud gepleegd worden. Plantengroei die door het ijs heen zou steken moet verwijderd worden, de plaats voor de tent en later de caravan moet geëgaliseerd worden e.d. Zo wordt bijvoorbeeld in 2008 met groot materiaal en veel vrijwilligers de klus geklaard, vele handen maken licht werk, en zeker als daar van tijd tot tijd koffie en dergelijke bij

uitgedeeld wordt. Zo ook weer zetten vrijwilligers zich in 2014 in bij het in gebruik nemen van de nieuwe ijsbaan. Met toestemming van Staatsbosbeheer maakten zij de ingang geschikt met o.a. ruimte om de caravan te plaatsen.

Eigenlijk al vanaf het einde van de negentiger jaren van de vorige eeuw nam de

Groot onderhoud

*Meisj
Vle*

iesvereniging
dder 1926

1. ds. Was
2. ?
3. ?
4. ?
5. ?
6. ?
7. ?
8. Geertje Ekkels (later gehuwd met Sake Posthumus)
9. Rika Smit (geh. met Hendrik Haar)
10. Sientje Puper (later gehuwd met Hendrik Zandwijk)
11. Buschauffeur
12. ?
13. Baatje Haveman (later gehuwd met Albert Eleveld)
14. Sanna de Leeuw (later gehuwd met Aaldert Ekkels)
15. Aaltje Ekkels (later gehuwd met Sent Lenstra)
16. ?
17. Ma Brals (later gehuwd met Harm Dekker)
18. Catrien Kiers (later gehuwd Philip Bastiaans)
19. Margje Kiers
20. ?
21. ?
22. ?
23. ?
24. Marie de Leeuw (later gehuwd met Roelof Ekkels)
25. Anje Haveman (later gehuwd met Roelof Knol)
26. Fem Sloppers (later gehuwd met Levert Ekkels)
27. Mevr. Was

De trouwe koek-en-zopie caravan.

animo onder de volwassenen voor de kortebaanschaatswedstrijden af en het aantal kinderen in het dorp ook. In het seizoen 2006/2007 werden de laatste wedstrijden voor kinderen gehouden, maar omdat de aantallen per leeftijdscategorie klein waren, moesten groepen met grotere spreiding in de leeftijden gemaakt worden. Om toch het verschil in leeftijd mee te laten wegen werd een handicap ingevoerd. De “oudere” deelnemer van het paar werd dan op bij voorbeeld 10 meter achterstand gezet. De laatste winnaar bij de jeugd die in de annalen van de vereniging bijgeschreven kon worden was Berend de Jonge. Hiermee kwam dus een (wellicht voorlopig?) einde aan 80 jaar wedstrijdschaatsen in Vledderveen.

Als slotwoord moge dienen dat de nu 90-jarige vereniging een belangrijke rol gespeeld heeft in het dorpsleven van Vledderveen en kijkend naar de aantallen leden en de inzet ook weer getoond bij de “verhuizing” is de verwachting gewettigd dat die rol in de toekomst zeker even groot zal zijn (maar dan moeten de winters wel meewerken!).

Piet de Geus

HET ADDERGAT

Ook Doldersum kent zijn ijsbaan. Het *Addergat* is, zoals de meeste ijsbanen in de gemeente, een ven. Het is het grootste ven op het Koelingsveld. Het ligt op een honderdtal meters van de Huenderweg af.

In Vledder gaan de jongelui te vaak te vroeg op het ijs waardoor er vaak veel scheuren ontstaan. Maar in Doldersum laat je het wel om te vroeg op het *Addergat* te lopen of te schaatsen. Zak je door het ijs dan mag je blij zijn als je haar nog droog is. Er moet dus wat langer worden gewacht. In een vorstige winter heb je daarom vaak mooi, spiegelglad ijs zonder scheuren.

Ook werd er geschaatst nabij de driesprong in de Vledder Aa, achter het oorlogsmonument. Door de verandering van de loop van de beek bestaat deze driesprong niet meer.

Bertus Jager

Addergat

Driesprong

HET GEHEUGEN

Roelie de Vries-Eleveld

Roelofje (Roelie) de Vries-Eleveld werd geboren op 31 juli 1935 te Vledder, ze trouwde op 1 mei 1959 met Jetze de Vries, die op 21 april 2014 is overleden. Zij hebben twee dochters, Baatje (Bea) en Annet, en drie kleinkinderen.

Zij woont weer in haar geboortehuis in Vledder op het adres Oosteind 1. In de periode 1959–1969 pachtten haar man en zij de boerderij aan de Hoek 9. Hun hele werkzame leven werkten zij samen in het boerenbedrijf.

Roelie is en was altijd actief in het Vledderse verenigingsleven, maar echt bijzonder is haar vaardigheid in het schrijven en voordragen van gedichten in de Drentse taal. Een gedichtenbundel van haar is uitgegeven met als titel “Ode aan Vledder”.

Wat is uw oudste herinnering aan het dorp?

Ondanks de oorlog (1940–1945) heb ik in Vledder een fijne jeugd gehad. Ja, wat is mijn oudste herinnering? Die gaat terug naar de boerderij. De koeien,

Foto: T.W. Stuiver

Oosteind 1.

die gemolken moesten worden, 's winters op stal en zomers buiten, de rammelende melkbussen aan de fiets, en niet te vergeten de paarden, die voor de wagen werden aangespannen en hun geur. Ook denk ik aan het maaien van de rogge op de Es, van garven schoven maken en daarna het opstapelen van de garven tot bulten, mieten noemden wij deze bulten. Bij het ouder worden werd mijn wereld steeds groter, na de boerderij kwam het Oosteind en de Brink, waar altijd kinderen speelden. Met mijn buurjongen Aaldert Wanders, die altijd als een broer voor mij was, heb ik heel wat afgespeeld. Wij waren beiden enig kind. Na de oorlog kreeg ik gelukkig nog een zusje.¹ Trots was ik wanneer ik samen met mijn vader op de maaimachine zat, ik mennen en hij afsteken. Prachtig vond ik het wanneer in de nazomer de dorsmachines op de Es kwamen om de rogge te dorsen. In hoge mieten lagen dan de garven opgestapeld. Aan een warme zomer kwam dan een eind en begon de herfst. Het aardappelrooien en het knollen plukken kon beginnen. Met twaalf jaar kon ik al met de hand melken.

Gebonden garven in een schoof.

Van de oorlog weet ik mij niet zoveel te herinneren, het bombardement van het vliegveld in Havelte, waarbij bommen vlakbij Vledder terecht kwamen, heeft diepe indruk op mij gemaakt. Ik was toen erg bang. Ook vond ik het heel erg dat meester Blomsma aan het einde van de oorlog in de klas vertelde dat twee klasgenoten, de zigeunerkinderen, Frieda en Klara Georg, niet meer terug zouden komen. Het gezin, vader was vioolbouwer, woonde in een woonwagen op het woonwagencamp tussen Vledder en Doldersum. Na

Met vriendin Jentina Posthumus

de oorlog hoorden wij dat het hele gezin via Westerbork naar het beruchte concentratiekamp Birkenau was overgebracht. Daar zijn ze allen om het leven gekomen. Verder verwijs ik naar een gedicht dat ik over de oorlog en de bevrijding heb gemaakt. Dat gedicht is geplaatst in Kerspelstokkies 29.

Welk voorval heeft de meeste indruk op je gemaakt?

Het overlijden van opoe Eleveld in 1942 heeft op mij heel veel indruk gemaakt. Opoe was een lieve vrouw, die samen met opa naast ons woonde. Ik was toen zeven jaar. Ik had geen goed idee wat dood was. Wel had ik eens een dood dier op de boerderij gezien, maar van de dood van een mens had ik geen begrip. Het gekke was dat er niet over werd gesproken, misschien moet ik wel zeggen dat er niet over kon worden gesproken. Mijn ouders waren verdrietig dat zag ik wel, de burens, van weerskanten drie, deden hun noaberplicht². Ik kan niet de goede woorden vinden om mijn gevoelens van toen uit te drukken, maar het was allemaal zo vreemd. Ik mocht niet mee naar de begrafenis op het kerkhof en dat vond ik erg.

Natuurlijk wil ik ook een paar plezierige dingen noemen. In de eerste plaats het schaatsen op “de *Lodewiek*”. In mijn herinnering was het elk jaar winter met sneeuw en ijs. Op die baan schaatsten wij kruislings en in lange slierten achter elkaar, jongens en meisjes. Veel plezier en als het donker werd het ook romantisch. Prille liefdes ontstonden in het achterste gedeelte van de baan. De ijsvereniging maar ook de lagere school organiseerden hardrijwedstrijden. Ik kon redelijk goed rijden en soms won ik een prijs. Ook heb ik altijd erg genoten van het sjoelen, schieten en balgooien tijdens de sinterklaasperiode in de bakkerijen van Willem Bouwer en Liefert Ekkels. Zwarte Piet stond nog niet ter discussie en van discriminatie was al helemaal geen sprake.

Welke persoon heb je als het meest kleurrijke ervaren en waarom?

Kleurrijk is misschien niet het goede woord, maar twee bijzondere personen wil ik noemen, die ik als bijzonder heb ervaren. Het zijn twee tegenpolen. Ik wil beginnen met Roelofje de Vries. Haar bijnaam was “Oelechien”. Zij

woonde op het woonwagencamp tussen Vledder en Doldersum. Later woonde zij samen met Meindert Beun, een man, die vaak te diep in het glaasje keek³. Zij kwam regelmatig bij ons aan de deur met haar negotie. Haar openingswoorden waren steevast: *“Mien arme stumper, bi’j ook iets neudig?”*. Ik vond haar een lieve, maar zielige vrouw vanwege de grote armoede die zij uitstraalde. Mijn moeder kocht altijd iets van haar.

De andere persoon is jonkheer R.O. van Holthe tot Echten, de toenmalige burgemeester van Vledder.⁴ Als kind dacht ik altijd dat hij de baas was van Vledder, van een gemeenteraad had ik toen nog niet gehoord. Op een keer speelde ik voor het gemeentehuis en toen sprak hij mij aan met de woorden: *“Zo meisje, bij jij een dochter van Eleveld, die in het Oosteind woont?”* Ik was zo verbouwereerd dat ik geen woord kon uitbrengen. Hoe wist hij dat ik een dochter was van Eleveld? En al helemaal had ik niet gedacht dat zo’n deftige persoon mij zou aanspreken. Een man van zo’n statuur, zo vind ik, hebben wij als burgemeester in Vledder en Westerveld nooit weer gehad.

Welke verandering aan het dorp, als je daar nu op terugkijkt, is het meest positieve en welke het meest negatieve?

De N.H. Kerk in Vledder vind ik een sieraad voor het dorp. Geweldig vind ik het dan ook hoe zorgvuldig men omgaat met het onderhoud van deze kerk. Blij ben ik ook met de restauratie van de tegenoverliggende boerderij tot het *Thomashuis*. De *Tippe* vind ik een aanwinst voor het dorp. Het dorp van mijn jeugd bestaat niet meer, het dorp is – denk ik – in inwonertal verdrievoudigd, er zijn mooie wijken bijgekomen en dat is naar mijn mening een goede ontwikkeling.

Als positief ervaar ik ook de verandering in de schoolkeuze van kinderen na het verlaten van de lagere school. Toen ik de school verliet werd deze bepaald door meester Blomsma, het deed bij de meisjes er weinig toe of je wel of niet goed kon leren. Vrijwel alle meisjes gingen naar de huishoudschool. In de volksmond heette deze school de spinazieacademie. Meisjes moesten kunnen koken, kleren herstellen, en zo nodig een lap in een gescheurde overal zet-

ten. Ze moesten sokken kunnen stoppen en niet te vergeten het huis schoonhouden. Bij de jongens lag het iets anders, jongens, die goed konden leren gingen naar de Mulo en de andere jongens naar de landbouw- of ambachtsschool. Het was een uitzondering wanneer iemand naar de HBS mocht, soms had dat te maken met de status van de vader. Overigens wat ik nu noem is wel een tijdsbeeld dat zich overal op het platteland in Nederland voordeed. Daarom ben ik zo blij dat de schoolkeus voor het voortgezet onderwijs nu wordt bepaald door de intelligentie en de werkhouding van het kind.

Prachtig vind ik het dat veel straatnamen in de nieuwe wijken genoemd zijn naar de akkers op de Vledder Es. Zo blijven die oude namen toch nog bestaan.

Dan kom ik bij de meest negatieve verandering. Als eerste noem ik de samenvoeging van de vier gemeenten, Vledder, Diever, Havelte en Dwingeloo. Voor Drenthe met zijn kleinschaligheid leek mij dat geen goede keuze. In mijn ogen is de afstand tussen burger en overheid na de samenvoeging groter in plaats van kleiner geworden. Van enige binding van de burger met de gemeente is nu nog nauwelijks sprake.⁵

Ik deel de argumenten van Leida Blum over de trage manier van werken bij de ontwikkeling van het nieuwe uitbreidingsplan Vledder-noord.⁶ Ik heb het dan over de stroperigheid waarmee wordt gewerkt en de tegenwerking van “mensen van buiten”. Dat noem ik dan ook negatief.

Tiemen Stuiver

¹In 1946, het jaar na de oorlog, was er in Vledder een geboortegolf. De ooievaars, waarin ik toen geloofde, kwamen in grote getale naar Vledder aangevlogen. Ook ik kreeg een zusje. Ik heb toen aan mijn vader gevraagd waarom nu pas; ik was toen al elf jaar. Hij antwoordde toen, en dan zal ik nooit vergeten: “Kinderen, die in een oorlog worden geboren hebben het erg moeilijk, we wisten toch niet hoe de oorlog zou aflopen.”

²Noaberplicht: bij overlijden moet men dan denken aan: het wassen en aankleden van de overledene, het in de kist leggen van de overledene en het dragen van de kist naar de lijkwagen en van de lijkwagen naar het graf. Ook zorgde men voor het aanzeggen in de buurt.

³In *Kerspelstokkies* nr. 28 heeft Klaas Tortel van Dijk uitvoerig over Meindert Beun geschreven.

⁴Rudolph Otto van Holthe tot Echten, geboren op 3 januari 1892, was burgemeester van de gemeente Vledder gedurende de periode 1937 – 1957. Op 29 oktober 1941 werd hij door de Duitse bezetter ontslagen, op 12 april 1945 keerde hij in Vledder terug als burgemeester. Vanaf 14 juli 1942 werd hij gegijzeld in kamp Haaren (NB). Hij overleed in juli 1971.

⁵In 1997 was er het afscheid van de vier gemeenten. Voor de deur van elk gemeentehuis mocht een inwoner een gedicht voordragen. Ik mocht dat doen in Vledder, wat voor mij toch een hele belevenis was. De vier voordrachten zijn door RTV Drenthe uitgezonden.

⁶Zie *Kerspelstokkies* nr. 35.

Waar kon je allemaal wel niet schaatsen, mocht de winter komen. Waar leerde je schaatsen?

Waren de winters vroeger strenger dan tegenwoordig? Wel wat, maar niet heel veel strenger. Alleen tussen 1940 en 1963 waren er nogal wat forse uitschieters: 1940, 1941, 1942 en 1947 waren bijzonder koud. 1954 en 1956 waren streng en de strengste in de meetperiode van het KNMI was de beroemde winter van 1963.

Maar je hoefde natuurlijk geen strenge winter te hebben om te kunnen schaatsen. Een weekje matige vorst en ondergelopen weilanden waren al veranderd in betrouwbare ijsbanen. Voordat de normalisatie van de stroompjes door het waterschap waren afgerond en voordat de ruilverkaveling landerijen, wegen en sloten had geordend waren er veel weilanden waar het water na regenbuien op bleef staan.

In Nijensleek en Frederiksoord konden de mensen zo al snel schaatsen op *Scholtensland*. Dit weiland van Hannes Scholten lag (ligt) links van de weg Moerhoven als u van de Hoofdweg afgaat. Het *Scholtensland* was door zijn ondiepte natuurlijk snel bevroren en ook betrouwbaar om op te schaatsen. Het lag ook lekker dichtbij het dorp.

Als de vorst wat doorzette dan werden ook de diepere plassen betrouwbaar om op te schaatsen. Een mooie baan lag er dan op de Delle. De naam zegt het al: een laaggelegen stuk “land” dat altijd onder water stond. Op de Delle werd regelmatig een koek-en-zopientent bemand door Van der Hoef, die aan de Molenaar woonde. De vaste prik in het aanbod was warme chocolademelk en koeken. Er was ook verlichting op deze baan. Het was dan een gezellige plek om te vertoeven.

Schaatsen kon ook op de Wapserveense Aa., voordat de beek werd genormaliseerd. Deze foto is uit 1951. V.l.n.r. Kees Pepels, Rob van Weert, Henk van der Walle, Jan van der Walle, Klaas Alberts, Henk Klaver. Met dank aan Andries Ophof.

Op het Nijenslekerveld waren ook een aantal vennen waarop geschaatst kon worden. Je had het veengat bij Jaap van Buiten aan de Dwarsweg. Er was de *Tappe*, een plas die wat angst inboezemde omdat deze zo diep was. Het duurde lang voor het ijs daar betrouwbaar werd. Ter illustratie: Annie Prikken ging als klein meisje bij naar enkele vriendinnen toe. De afspraak was om bij het veengat te spelen. Maar daar waren ze niet. Lopend langs de weg werd Annie aangesproken door agent Piel. De politieagent bracht haar naar de boerderij van de vriendinnen. Die ouders schrokken buitengewoon, omdat de “meiden” waarschijnlijk naar de *Tappe* waren gegaan. Eénmaal gevonden werden de meisjes in niet mis te verstane taal op hun onvoorzichtige gedrag gewezen.

Daarnaast werd ook de *Nijensleker Schipsloot* wel eens gebruikt om op te schaatsen.

De grote ijsbaan was *Gonne Fukke* (of *Gonde Fukke*, in Vledder de *Lodewijk* genoemd). Het was de grote verzamelplaats waar velen in de winter kwamen om te schaatsen (en alle bijkomende sociale contacten te leggen).

Gonne Fukke had vanzelfsprekend een koek-en-zopie tent die eerst bestond uit een paar palen waarover een dekzeil werd gegooid. Later werd dat een keet. Hij werd vaak bemand door, onder andere, Koop Ekkels en Hendrik van Rijsten. Ook hier: warme chocolademelk en koek, en soms een rookworst.

Nijensleek, Frederiksoord en Wilhelminaord hadden geen ijsvereniging. Maar velen waren lid van de IJvereniging in Vledder. En was je geen lid, dan herinnerde Roelie Mulder op de ijsbaan je eraan: “Hebben jullie wel een kaartje?”

Toch moet er heel vroeger in Nijensleek wel een ijsvereniging hebben bestaan. Een verslag van het toenmalige fanfarekorps spreekt in december van 1899 over ... *hardrijderijen van de ijsvereniging “Tot Nut en Genoegen”*. Die wedstrijden vonden “*achter J. Nieuwenhoven*” plaats. Waar dat was, is onbekend.

In latere tijden, tijdens en vlak na de tweede wereldoorlog, kende Nijensleek enkele gerenommeerde hardrijders als Geert Oostindie, Hans en Rint Bruinsma (van het logement) en Arend Jan Rodermond. Zij reden toen de grote schaatstochten in noordwest Overijssel en verder weg. Op echte “noren”! Dat was bijzonder, want in de crisisjaren moest iedereen het eigenlijk doen met oude houtjes met een staaf ijzer eronder.

(Dank aan: mevr. M. Prikken-de Wit, mevr. Annie Verboom-Prikken, Mevr. Cathrien Oostindie-Koster en de heer Allart Oostindie).

Gonne Fukke en Lodewijk

Een bijzonderheid. De ijsbaan aan de Vledderweg heeft twee benamingen: in Nijensleek, Frederiksoord en Wilhelminaoord heet de baan Gonne Fukke en in Vledder wordt de naam Lodewijk (“Lodewiek”) gebruikt.

Gonne Fukke komt van Hillegonda Margaretha Fucken. Zij woonde in een klein boerderijtje aan de Vledderweg op de plaats waar het zandpad naar de ijsbaan loopt. Zij overleed in september 1944 en kort nadien is het boerderijtje afgebroken. Later kwam hier het huis van H. van 't Spijker, de imker.

Het is een frequent gebruik om stukken land, plassen en bossen te noemen naar degene die er eigenaar van is of er vlak bij woont, bijvoorbeeld andere ijsbaannamen als *Pietersveen*, *Kasperjantie zien plassie* en *Mannes' Poel*.

Zou de naam *Lodewijk* dan komen van Nicolaas Lodewijk Fucken. Hij was de vader van Hillegonda en boerde voordien op dezelfde boerderij.

De *Lodewijk* is omstreeks 1960 veranderd. Zie de illustratie. De rechter foto is de huidige toestand. Voor die tijd (links) waren er enkele (drie of vier) ijsbanen die dwars door het tegenwoordige “eiland” liepen. Het waren afgegraven stukjes veen. Deze banen zijn gedicht en een nieuw stuk ijsbaan is uitgegraven.

De Lodewijk toen (links) en nu.

De Lodewijk

Van links naar rechts: Frens Trompetter (rug), Hendrik van Rijsten, H. van 't Spijker, Herman Puper, Berend Trompetter, Gerard Bijker, Bertus Kok, Hendrik Frans, Tinus van Rijsten, Henk Ekkelboom, Anne Bijker. (Foto: Bertus Kok).

Het stijlvolle schoonrijden. Hier in Amsterdam in 1985. Foto: Ruud Hoff, ANP.

De ijsvereniging schreef wedstrijden uit. Dat waren verschillende soorten in een bepaalde volgorde. Eerst waren er de schoolwedstrijden, waarbij de laagste klassen nog lopend over het ijs gingen. Dan de enkelwedstrijden over 160 meter sprint, een lange baan (vier

ronden) en een marathon (25 ronden). Elke ronde was iets meer dan 400 meter. Ter afsluiting waren er dan nog estafettes van gemengde teams.

Naast de wedstrijden waren er ook rustige schaatsactiviteiten waaronder het prachtige schoonrijden. Man en vrouw zwierden naast elkaar over de baan, linkerhand in linkerhand, de vrouwelijke arm achter de rug en dan rechterhand in rechterhand.

Ook het niet ongevaarlijke “slingertje” werd gedaan. Een hele reeks schaatsers, hand-in-hand, schaatsen tot een hoge snelheid. Vervolgens stopt de voorste schaatser en slingert de hele rij in het rond. Als de rij maar lang genoeg is, vliegen de buitenste van de slinger af en verdwijnen in de kant van de baan.

(Dank aan Bertus Kok en Berend Trompetter)

*De Lodewijk bij de ingang.
Foto: T.W. Stuiver*

Thomasvaer en Pieternel 1989

(welke gaat over het jaar 1988)

door Margje (Zus) Prikken-de Wit

Een “Thomasvaer en Pieternel” is een satirische terugblik op het afgelopen jaar in dichtvorm. Twee mensen (T en P) dragen het gedicht voor. Het is een traditionele nieuwjaarsactiviteit, die in later eeuwen na afloop van de uitvoering van de “Gijbrecht van Aemstel” van Joost van den Vondel werd uitgesproken.

In Nijensleek, Frederiksoord, Wilhelminaoord werd deze traditie in de jaren negentig jarenlang volgehouden.

P+T Lieve mensen van Frederiksoord
mogen wij weer een moment het woord
wij, Pieternel en Thomasvaer,
voor de derde keer als paar.

We gaan weer even lekker zeuren
en bespreken in geuren en kleuren
en bezingen voor u in ons lied
wat er in de kolonie is geschied.

...

P Gelukkig ontviel ons niemand dit. jaar
Wel vertrokken enkelen en kwamen er een paar.
In het huis van mevrouw Klaver is de familie van de Molen gekomen
en aan de Molenlaan zijn de Kramers komen wonen

T Wij wensen hen welkom in onze Ronde en ons oord
een toffe buurt, gelooft u ons op ons woord

Van de heer Kramer heb ik al vernomen
dat burenplicht hem maar matig is bekomen:

P Paaltjes slaan in het land van Rijk
vraagt toch wel een bepaalde kijk
misschien kan Rijk ook hem beleren
dat hij minder snel zal blesseren.

T Over snel gesproken, eindelijk is het er van gekomen
de snelheid in Frederiksoord is teruggenomen
de borden ontbraken nog enige tijd
maar op de weg stond 50 ingekrijt
Onlangs gingen in onze bebouwde kom 70 mensen op de bon
die meenden dat je op de van Swietenlaan nog 70 rijden kon

wie van u had er ook zo'n grote haast?

Ik heb mijn lesje wel geleerd, wat u misschien verbaast!

Had jij ook nog niet een schuld te vereffenen, Pieternel?

P Ja, daar bloos ik van, dat heb ik zeker wel ik was niet te haastig, maar bij het passen van dit pak viel er een onbetaalde rekening uit mijn zak Hier, Thomasvaer, wees jij maar eens galant en stel Theun zijn drinkgeld van het vorig jaar nu terstond ter hand.

T Ja, anders moet je hier nog borden wassen en in de keuken klussen maar omdat je het zo aardig vraagt, zal ik dat brandje nu wel blussen.

P Als je over blussen praat, spreek je ook over brand en dat liep hier vlak na sinterklaas bijna uit de hand.

T De open haard was aangestoken, maar de schoorsteen was heel erg gaan roken; de vlammen sloegen uit de pijp! Een schoorsteenbrand! Wat werd dat knijp. Theun bluste zelf het vuur met een emmer water Thea, elders in 't hotel, had geheel niets in de gaten De spuitgasten zijn toen snel gekomen, maar de eetgasten hebben er weinig van vernomen.

T De oorzaak komen ze waarschijnlijk niet te weten maar volgens ons had Zwarte Piet een roe vergeten in de schoorsteen waar, een dag of wat geleden, hij, naar ik vernam, was uitgegleden.

P Bij Menger stond in het nachtelijk uur een aantal weken eer', de garage in vlam en vuur. Drie dure auto's gingen hier in vlammen op niet verzekerd, voor de Mengers een reuze strop.

...

T De barbecue ging helaas niet door. De tuinhazen hadden er weinig belangstelling voor De studenten hadden het dit jaar druk met andere zaken welke meer met hun bestaan hadden te maken.

P Ze hebben flink de trom geroerd en een dode boom naar het gemeentehuis gevoerd de studiebeurs was de inzet van een dodenmars: ze vonden Deetman voorstellen maar een farce.

...

T Er kwam ook een benoeming voor een nieuwe directeur
de heer Schadron geeft nu de school een kleur.

Maar heb ik dat wel juist geboord
Komt hij niet wonen in Frederiksoord?

P Ja, Thomasvaer. de tijden zijn niet meer als weleer,
toen was in de kolonie de directeur nog een meneer.
Hij stond er tussen, dat was ons lief.
Het komt nu ver van ons bed, het wordt administratief.

T Zeg, ik hoorde dat ie geen bloemen meer kan krijgen bij Rob en Alice.
Dat vind ik persoonlijk toch ook een verlies.

P Ja, de winkel sluit, maar het open huis heeft ons geleerd
dat de kwekerij wordt gemoderniseerd

T De ramen gaan straks automatisch open en dicht
en de computer regelt het licht.

P Natuurlijk is het voor hen een verstandig besluit
maar weer ging er in dit dorp een lichtje uit.

...

Jark en Zus Prikken hadden hun 40 jarig huwelijksfeest.
Ik weet zeker dat jij daar bent geweest!
Maar was er op 1 januari ook nog niet een ander paar
dat, op die dag, 12 1/2 jaar was bij elkaar?

Ik wil toch deze bruid gelukwensen met dat heuglijk feit
en dan wil ik graag een klein bloempje aan je kwijt.

Einde

Uit bovenstaand gedicht zijn vele strofen weggelaten omwille van de ruimte. Dit is herkenbaar aan de drie puntjes tussen de strofen. Het gehele gedicht zal in deze aflevering van KerspelStokkies op de website fledderkerspel.nl zijn te vinden.

Dikke Verhalen 8 november 2015

Zondagmorgen 8 november was de zaal in “de Tippe” weer tot de laatste stoel bezet, er moesten zelfs stoelen worden bijgeplaatst. Veel oud-Vleddernaren hadden de reis weer naar hun geboortedorp gemaakt.

Na het welkomstwoord van Sander ter Haar kreeg Hendrik Dooren het woord. Namens de Kofferbakclub veraste hij het bestuur van “Dikke Verhalen” met een nieuwe videocamera. *“Met deze nieuwe camera kunnen we als commissie weer jaren vooruit”*, aldus Sander ter Haar, die daarna de Kofferbakclub

hartelijk bedankte voor het prachtige cadeau.

Gespreksleider Jaap Schipper nodigde vervolgens Jantinus Have en Annette Kiewiet uit om bij hem aan de stamtafel te komen. Het onderwerp deze ochtend was het vroegere Café Boverhof, dat stond op de hoek van de Vledderweg en de Dorpsstraat.

Het verhaal begint in 1942. In dat jaar kocht J.F. Koopmans¹ deze “behuizing/café”. Na de aankoop verhuurde hij het pand aan Albert Boverhof, die getrouwd was met een Duitse vrouw. Direct na de

Jantinus Have

bevrijding in 1945 werd Boverhof wegens vermeende NSB-sympathieën opgepakt en overgebracht naar kamp Westerbork. Tijdens de Tweede Wereldoorlog bezochten veel Duitse soldaten het café. Boverhof hoorde veel van deze soldaten, maar lang niet alles was voor zijn oren bestemd. Hij waarschuwde veel inwoners uit het dorp als er voor onderduikers gevaar dreigde. Die waarschuwingen pleitten natuurlijk voor hem. De meeste dorpelingen wisten hier niets van. In december 1945 werd hem door de deurwaarder de huur opgezegd wegens een te grote huurachterstand. Koopmans

verhuurde daarna het café aan Jaap en Margien Have uit Dwingeloo.

Jantinus verhuisde als 7-jarige jongen in 1946 samen met zijn ouders en twee broers naar Vledder. In 1947 liet Koopmans naast het café een woning, een garagebedrijf en een woning voor één van de monteurs² bouwen. In het voorste gedeelte van het café maakte Koopmans later een showroom voor auto's en motoren. Voor het pand kwam een benzinepomp.

Al heel jong leerde Jantinus van zijn vader biljarten, staande op een kistje. Loonwerkers bij de dorsmachine over-

Kapper en caféhouder Kier Kiers.

nachten in het café-restaurant. Mevrouw Have kon heel lekker koken en daar maakten veel gasten gebruik van, zoals kooplieden, vertegenwoordigers, recreanten, enz. Onder het genot van een borrel werd 's avonds bijgepraat. Dat waren gezellige avonden, aldus Jantinus. Ook jagers gingen steevast na een jachtdag bijkomen in het café, met een glaasje rond de houtkachel. Populair waren de dans-

lessen op de bovenverdieping onder leiding van Karel Kragt uit Noordwolde.

De oudere broers van Jantinus werkten in het personenvervoer. Jannes reed taxi en Jan was chauffeur bij touringcarbedrijf Blok uit Wapserveen.

In 1956 stopte Have als caféhouder, de nieuwe huurder werd toen Kier Kiers, die in hetzelfde pand tussen café en showroom een kapperszaak had. In 1970 werd het pand weer aan andere uitbaters³ verhuurd. De kapperszaak werd een cafetaria. Het café kreeg de naam "de Zwaan".

De laatste uitbaters waren Jan en Annette Kiewiet. Gedurende dertien jaar hebben zij er met veel plezier gewerkt. Annette vertelde op boeiende wijze over deze periode. Jammer genoeg werd het café rond 1994 afgebroken. Op deze

plaats is nu een groot complex gebouwd, bestaande uit bibliotheek, een aantal winkels en appartementen.

Sander ter Haar/Redactie

De volgende bijeenkomst van Dikke Verhalen is op 13 maart 2016.

¹ *Koopmans had in 1939 al een echte dorpsgarage aan de Brink. In 1947 verhuisde Koopmans met gezin en bedrijf naar de nieuwe woning en de nieuwe garage naast café Have. (Zie KerspelStokkies 34).*

² *Deze monteur heette Henk Willems, die later met zijn gezin naar Canada emigreerde.*

³ *Dat waren in volgorde familie Stavorinus, Hendrik Bos en Hammie Bosma.*

Op het terras v.l.n.r.: ?, Kasper Bovenkamp, Aaldert Wanders, Harry Wuite, Albert Blomsma.

Algemene Ledenvergadering

van 22 oktober 2015, een impressie

De voorzitter kon ruim 40 leden verwelkomen in, voor het eerst, hotel-restaurant Frederiksoord. Het bestuur besloot onlangs om bij toerbeurt de najaarsbijeenkomst in een ander dorp te houden. De voorzitter ging eerst in op de activiteiten die het bestuur het afgelopen jaar heeft ontplooid en hij gaf aan dat er in overleg met de Maatschappij van Weldadigheid zal worden bekeken welke activiteiten gezamenlijk kunnen worden ondernomen. Dit in het kader van de viering van het 200-jarig bestaan van de Maatschappij en hopelijk de erkenning tot Werelderfgoed.

In tegenstelling tot vorige jaren betrof het nu een reguliere vergadering omdat werd voorgesteld de ledenbijdrage met ingang van 1 januari 2016 te verhogen naar € 17,50 per jaar naar aanleiding van een voorstel van enkele leden in de ledenvergadering van afgelopen april. Het was dan ook geen verrassing dat het voorstel de contributie met € 1, - te verhogen unaniem werd aangenomen. Met

het aannemen van dit voorstel werd de vergadering gesloten.

Tijdens de vergadering werd de cadeaubon geïntroduceerd. Via mevrouw Broekman kan men deze bonnen verkrijgen. Men kan nu iemand een jaar lidmaatschap cadeau doen. De kosten bedragen € 17,50.

Na een korte pauze gaf de heer A. Fokkinga uit Nijensleek een lezing over 'koeien in (historisch ?) perspectief'. De heer Fokkinga is al lang woonachtig in Nijensleek maar heeft ook diverse (verre) landen bezocht waar hij foto's heeft gemaakt van diverse soorten koeien (trekkoeien, melk- en vleeskoeien) maar ook foto's van allerlei rituelen rond de (heilige) koe. De heer Fokkinga nam ons eerst mee in een korte inleiding over het ontstaan van de koe. Hij liet ons een tekening zien van een koe gevonden in de grotten van Lascaux die daar ongeveer 7000 jaar geleden in de rotsen was getekend. Ongeveer 3000 jaar voor Christus werd de koe pas in onze omge-

ving gebruikt. Eerst als trekkracht (nu nog in India) en pas veel later als dier voor de productie van melk. De eerste tekening van een melkkoe werd gevonden in Libië. Deze tekening stamt uit ca. 5000 voor Christus. Hij ging ook in op de ontwikkeling van de bouw en kleurstelling van de koe in de afgelopen eeuwen. Was in de wei, gezien de schilderijen van Paulus Potter (1646) en Willem Roelofs (1745), nog sprake van een brede schakering van kleuren, later werden het zwartbonte koeien. Onder druk van de Amerikaanse markt (vraag naar Nederlandse koeien) ontstond het 'Friese stamboek' met de kenmerkende zwartbonte kleur. In 1897 werd een drietal soorten onderscheiden, namelijk:

- a. De Fries-Hollandse koe, zwartbont
- b. de Maas-Rijn-IJssel koe, roodbont en
- c. de Groningse blaarkop.

Andere soorten werden verboden doch er waren toch nog enkele boeren die wel degelijk Lakenvelders in hun stal hadden staan.

Rond 1900 waren er ongeveer 225.000 melkveehouderijen met een gemiddelde

opbrengst van 2000 liter per koe. In 2014 waren er maar 18.500 melkveehouderijen over maar wel met een gemiddelde productie van 8.900 liter per koe!

Toen in 1985 de melkquotering werd ingevoerd kwam er in Nederland ruimte voor het houden van vleeskoeien. Die hadden we niet meer en werden dus vanuit het buitenland ingevoerd zoals de Limousin en de Blonde d'Aquitaine. Tot slot van zijn inleiding stond hij stil bij de onderdelen 'liefde – passie – verering' van de koe. Hij liet foto's zien van keuringen van koeien (zo werd dhr. M. Hoogeveen uit Vledderveen kampioen met twee van zijn koeien in 2008) en de huidige (heilige) verering van koeien in India en Indonesië.

De voorzitter dankte de heer Fokkinga voor zijn boeiende lezing en overhandigde hem als dank een waardebon.

*De secretaris,
R.J. van der Veen*

Foto: Henry Timmerman

VERZAMELBANDEN

Via onze vereniging kunt u een verzamelband voor maar liefst vier jaargangen van ons verenigingsblad KerspelStokkies bestellen. De prijs is € 7,50 per stuk. Op de rug van de verzamelband komt het wapen en de tekst 'Historische Vereniging 't Fledder Kerspel'. U kunt hiermee ons verenigingsblad op een mooie en overzichtelijke manier bundelen. Een aanwinst voor uw boekenkast!

U kunt telefonisch een of meer exemplaren bestellen bij Grietje Broekman (0521-381448) of email: Grietje.Broekman@gmail.com.

Hotel Restaurant De Wapser Herberg

★ ★ ★
Een unieke locatie!

- ★ Hierlijke gerechten klaargemaakt met streekproducten.
- ★ Wijnend maandmenu met in het weekend gratis saladebuffet.
- ★ Fietsarrangement "Dagje Drentbe" inclusief koffie en diner.
 - ★ Buffetarrangementen zie www.wapserherberg.nl.
 - ★ Serveerrestaurant.
- ★ Hotel met luxe kamers en faciliteiten.
- ★ Groot terras met buiten terras met zwembad en waterwal.
 - ★ Grootste pannenkoek van Drentbe.
 - ★ Wifi en sauna.
 - ★ Oplaadpunt e-bike.
- ★ Omringd door drie Nationale Parken.

Ontdek Drentbe vanuit De Wapser Herberg

Ten Darperweg 104, 7983 KP Wapse,
telefoon (0521) 55 12 78, www.wapserherberg.nl

BOUWBEDRIJF
VANDIJKBV
SINDS 1888

Het adres voor een **professionele**
verbouwing, nieuwbouw,
restauratie of onderhoudswerk.

0521 38 12 60
info@bouwbedrijfvandijk.nl
www.bouwbedrijfvandijk.nl

Bouwbedrijf van Dijk bv
Dongestraat 12
8321 AN Vliedder